

Naše práce obsahuje deskripci vývoje umělecké reflexe krajiny od antických počátků, kdy se do výtvarného umění dostávaly nejprve přírodní prvky, přes renesanci, kdy krajina poprvé zaujme umělce jako celek. Později se krajina ustavuje jako samostatný námět a dokonce i jako žánr výtvarného umění. První velký zlom reflexe krajiny přichází v období romantismu, kdy se do podvědomí dostávají i tabuizovaná témata, nejvýznamněji hory. Ve 20. století dochází k útlumu krajinomalby, naopak nastává éra fotografie krajiny, která se vyvíjí postupně se zdokonalováním techniky.

Tradiční česká krajina pochází od malířů krajinářů 19. století, jedná se o horizontální a vertikální linie polí a luk složené do mozaiky. Tento tradiční model již není v dnešní době platný, krajina se výrazně proměnila, naplnila se doly, skládkami či továrnami. Díky procesu artealizace můžeme i tyto nové krajiny, v realitě bez estetické hodnoty, vnímat s libostí. Přesvědčují nás o tom fotografie Sudka, Koudelky, Holomíčka i Spurného. Nacházíme v nich koncepty nové krajiny, metakrajiny, prakrajiny, mlčící krajiny apod., tedy i teoreticky si uvědomujeme, že je třeba krajinu redefinovat.